

TEDDY VORK o.A.

MONSTER

11 horror-noveller

KANDOR

Monster

11 horror-noveller

Monster
11 horror-noveller
af Teddy Vork o.a.

Læseeksemplar af 1. udgave 2016

Forlaget Kandor
www.kandor.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Monster

11 horror-noveller

Teddy Vork o.a.

KANDOR

Indhold

Tomme kar

Teddy Vork

Om blod og blæk

A. Silvestri

Fornuftens søvn

Alice Aagaard

Vand

Ditte Kure

Spøgelseshistorier

Lars Ahn Pedersen

Thorolfs saga

Luna Petersen

Bølgerne

Malou Shigebu

Fucking lykkelige slutninger

Martin Schjønning

Almas minde

Mikkel Harris Carlsen

Interiør i spundet silke

Morten Carlsen

At slå rødder

Nikolaj Johansen

Tomme kar

af

Teddy Vork

Jeg bandt hende til sengen. Armene med to læderbælter; benene med to slips. Alle fire lemmer trukket skråt til siden og strakt helt ud, så jeg kunne fæstne slipsene og bæltene til sengestolperne. Det måtte være en ubehagelig stilling, men jeg havde givet hende 4,5 mg Alozapram, og hun frembragte ikke engang en mumlen eller et suk, da jeg strammede slipsene om hendes ankler.

Bagefter gik jeg ud på altanen for at ryge.

Nej, jeg låste først døren ud til gangen, og derefter gik jeg ud for at ryge (det er svært at huske de indledende detaljer helt præcist).

Dette er ikke let for mig. Lige nu har jeg det på samme måde, som da jeg stod og røg på altanen. En følelse af angst. Fornemmelsen af ikke at være helt i kontakt med min krop. Som om mit sind er en centimeter forskudt for kroppen.

Derude på altanen buldrede mit hjerte løs. Min mund var så tør, at cigaretten smagte harsk. Som et insekt. Mens jeg røg, tror jeg ikke, at jeg havde andet i hovedet, end det jeg skulle i gang med.

Jeg havde studeret hver eneste ...

Nej, det er vigtigt at få med, hvorfor jeg måtte gøre, hvad jeg gjorde. Og i den rigtige rækkefølge.

Det bliver svært uden at lyde fuldstændig forrykt. Men det er jeg ikke. Jeg er mentalt beregnelig. Har altid været det.

Lige så vigtig for fuld forståelse er det, at jeg får alle mine bevæggrunde med. Her spiller mine familieforhold den altafgørende rolle:

Jeg har kendt min kone, Zenia, i elleve år og været gift med hende i otte. I 2005 fik vi Lenora. Det var en måned før Lenoras tre års fødselsdag, at Zenia blev ramt. Hendes læge diagnosticerede det indledningsvis som moderat depression. Zenia fik ordineret et

antidepressiv, Lamictal, mener jeg, men hun har fået så mange præparater, at jeg ikke er sikker.

Lamictal, Effexor, Truxal i forskellige doser. Intet hjalp. Heller ikke ETC-behandlingen, da hun var indlagt tredje gang. Jeg husker tydeligt, hvor desperate vi var dengang. Vi tøvede ikke med at sende strøm gennem hendes hjerne, selv om vi kendte risikoen for bivirkninger: Hukommelsestab, tab af kognitive funktioner; kropsfunktioner, hvis det gik helt galt.

Men depressionen eller depressionerne – for der var måneder imellem, hvor Zenia var mindre forpint end andre gange – blev værre. Knugede hende hårdere og hårdere, som en kvælerslange klemmer den sidste rest af liv ud af sit bytte. Et par aflægerne talte om kronisk depression, andre læger benægtede, at depressioner kunne være kroniske.

Der er mange konsekvenser ved at leve med en klinisk depressiv person. Det absolut værste aspekt er, at man intet kan gøre. Du kan ikke påvirke lidelsen i positiv retning, for sygdommen *er* der ikke. Den findes ikke som andet end usynlige mangler i de kemiske forbindelser mellem synapser ... tror eksperterne. De ved det ikke.

Du er prisgivet sygdommen. Det kan gå godt, og du kan glemme et par dage, at din elskede er syg. Jeg ved ikke, om det er en velsignelse eller en forbandelse. For når du ser din elskede forpint igen, smuldrer illusionen. Men kunne man leve uden de små absencer?

Når jeg tænker på Zenia, ser jeg hende altid for mig i sengen. Selvfølgelig lå hun der ikke altid, men det er altid i sengen, jeg ser hende. Hendes mørkblonde hår sat op i en knold. En frisure som ikke klædte hende – den gjorde hendes ansigt for markeret og strengt. Men knolden var lettest for hende at have med at gøre, når hun ikke kunne bade. Dét var et af de sikreste tegn: Når det at tage tøjet af, bruse, tørre og rede håret og klæde sig på blev en opgave, som forekom mere omfattende end en arktisk ekspedition, vidste jeg, at det blev slemt.

Zenia plejede at pakke sig under dynen og pressede enden og

siderne af den ind under sig. De første par gange jeg så det, kaldte jeg det for 'konvolutten', og vi lo begge af sammenligningen. Men da hun begyndte at lægge bøger oven på sig, før hun strammede dynen ind under sig, grinede jeg ikke længere. Til tider fire stakke med tre-fire bøger i hver. Hun gjorde det for at kunne mærke sin krop, sagde hun. Så det ikke kun var følelsen af tomhed inde i hende, der dominerede. Den tomhed, hun så ofte havde forsøgt at forklare mig, men som jeg stadig ikke kan begribe.

Hvornår var det, at jeg fik mistanke om, at det ikke var en almindelig depression, som plagede hende?

Det var ikke en enkeltstående hændelse. Men særligt en nat, i november i år, som ændrede min opfattelse af situationen.

Mørket var totalt i soveværelset. Jeg havde sovet tungt og drømmeløst. Jeg vågede, da Zenia sagde:

"Jeg ville ønske, du stak en kniv i mig, skat." Hendes stemme lød anderledes, lav og monoton.

Det føltes, som om alle organerne i min krop blev suget nedad. Jeg rørte mig ikke. Jeg forsøgte at gøre min vejtrækning tungere og mere regelmæssig.

Sengen lugtede af os. Af Zenias uvaskede hår. Af sengetøj der skulle have været vasket for længe siden. Det sorte stræklagen var fnuldret og føltes ru mod min bare ryg.

"Stik en kniv i mig, skat. En nat. Vil du ikke nok? Jeg kan ikke mere."

Jeg lod, som om jeg sov. Jeg tænkte, at hun måtte ud på psykiatrisk skadestue igen, selvmordstanker signalerede svær depression. Så skulle Lenora igen undvære sin mor i flere måneder. Men det var nogle gange for det bedste. Det var ikke sundt for et barn at være i nær kontakt med en svært depressiv person gennem længere tid.

Jeg faldt ikke i søvn igen, men det tror jeg, Zenia gjorde, det lød sådan.

Næste morgen, da jeg spurgte, hvordan hun havde sovet (et fast ritual fra min side og aldrig small talk, for nattesøvn er yderst vigtig for en depressiv), svarede hun, at hun havde sovet godt. Hun nævnte intet om, hvad hun havde sagt til mig.

Hun hjalp med at få Lenora gjort klar til børnehaven, og de næste to dage var hun som i de gode gamle dage. Hun skiftede sengetøj og støvsugede. Hun badede, og vi havde sex.

Jeg nød lindringen i hendes tilstand, Lenora nød den. Jeg mindede mig selv om, at vi måtte nyde det, så længe det varede.

På tredjedagen kom ændringen, men den var anderledes, end jeg havde forventet. I stedet for de sædvanlige problemer med at overskue selv de mindste ting, blev Zenia angst. Jeg ved udmærket, at angst ofte er en følgelidelse til depression (hvor mange bøger og hjemmesider, pårørende grupper og foredrag har jeg ikke opsøgt), men denne form for angst var alligevel ikke noget, jeg kunne genkende fra beskrivelserne.

Hun vågnede om natten. I et skrig, ude af sig selv, og hun kravlede oven på mig.

Jeg omfavnede hende, tændte min natlampe og forsøgte at berolige hende.

Jeg fik dæmpet hendes skrig til jamren. Derefter gispende gråd.

“Der var noget herinde,” sagde Zenia. “Det var lige ved siden af mig.” Hun skævede over til området ved siden af hendes side af sengen. “Fuck! Jeg er ved at blive sindssyg, skat.”

“Du drømte.” Jeg forsøgte at se hende ind i øjnene. Men hendes blik fór rundt i soveværelset.

“Nej, jeg sov ikke, jeg kunne ikke falde i søvn, og pludselig så jeg noget. Det var ligesom et sort net over sengen, og det faldt ned over mig. Og så stod der nogen ved siden af sengen, lænede sig ind over mig. Helt sort.”

“Schyy, du var faldet i søvn, og så drømte du.”

Zenia krøb helt ind til mig og lagde et ben over mine. Jeg nød følelsen af hendes bløde, varme hud mod min.

Næste eftermiddag snakkede vi om det. Vi stod i køkkenet. Zenia hev sig i huden ved brystbenet. Det gjorde hun altid, når hun var forpint. Huden rødmede.

“Jeg ringede ud til min kontaktperson i dag og fortalte om dét i nat,” sagde Zenia. “Hun snakkede om, at det kunne være noget præpsykotisk, så hun rykkede mig frem i tid. Jeg skal derud

næste uge.”

Jeg havde læst, at depression kunne udløse psykose, men Zenias tilfælde af depression havde hidtil ikke afsløret tegn på at indeholde det aspekt. Jeg ved ikke, om det er tilfældet med alle patienter og pårørende, men jeg forsøgte ofte at trøste mig selv med, at alting kunne være endnu værre: Zenia kunne have en endnu mere invaliderende lidelse, eller have sygdommen i et endnu sværere grad. Men jeg syntes efterhånden, det var symptomatisk, at alt det, jeg glædede mig over ikke var tilfældet, blev tilfældet med tiden.

Og Zenias angst eskalerede.

To eller tre nætter senere vågnede jeg omkring klokken to, fordi jeg skulle tisse. Jeg var faldet i søvn på sofaen. Da jeg efterfølgende lagde mig ind i sengen til Zenia, vågnede hun. Jeg fortalte, at jeg var faldet i søvn i sofaen.

Hun satte sig op, tændte lyset og så sig panisk rundt.

“Er du først kommet nu, er du sikker?” spurgte hun.

Jeg nikkede.

“Nej, det er løgn, sig, det er løgn, du lå her lige før. Da jeg gik i seng, lod jeg dig ligge i sofaen, fordi du sov så godt. Men jeg blev lidt bange herinde, så jeg kaldte på dig. Du kom med det samme og lagde dig op ad mig, i ske. Du faldt i søvn med det samme, for din vejtrækning blev meget tung, og da jeg spurgte, om du frøs – for dine ben var iskolde – svarede du ikke. Det var fuldstændig mørkt, men det var dig. Det var dig.”

“Det var en drøm, skat. Det kan ikke have været andet.”

Zenia græd. “Det er det værste, det her. Hvis du kan klare det, når jeg er depressiv, så kan jeg også, men hvis jeg bliver sådan rigtig sindssyg, hvad er der så tilbage af mig? Hvis jeg ikke kan stole på det, jeg ser, så bliver jeg helt ... væk. Måske er det derfor, jeg bliver så bange, jeg ved, at der ikke er nogen ... noget, men hvis jeg ikke kan stole på min hjerne, hvad er der så tilbage?”

Jeg tyssede på hende og fortalte, at det nok skulle blive bedre, at jeg nok skulle passe på hende.

Efter en halv times snakken frem og tilbage faldt hun nogen-

lunde til ro. Sammen havde vi besluttet, at hun måtte tage kontakt til skadestuen om morgenen.

Da jeg kom hjem fra arbejde dagen efter, var Zenia mere fortrøstningsfuld. Hun havde fået ordineret Seroquel Prolong, en type medicin som fungerede antipsykotisk, men også havde virkning mod depression.

Seroquellen havde effekt, da Zenia kom op på fuld dosis. Angsten og hallucinationerne forsvandt. Eneste nævneværdige bivirkning var en voldsom døsigheid halvanden til to timer efter indtagelse.

De næste dage gik vi tidligere i seng, så der var en chance for, at Zenia – grundet Seroquellen – ikke var helt bedøvet, når vi skulle op om morgenen.

Også Zenias tristesse fortog sig. Hun var fortsat træt og sov et par timer om dagen, men hun følte sig mere stabil end længe. Jeg takkede Gud, eller det tomrum, jeg somme tider bad til om aftenen ved sengetid, eller om morgenen i bilen efter at have afleveret Lenora. Ikke så meget en religiøs gestus, men mere en måde at konkretisere mine håb for fremtiden. Bønner eller forhåbninger som: “Pas på vores lille familie, vil du ikke nok?” “Vil du ikke nok gøre sådan, at Zenia ikke får det værre?”

De blev ikke hørt.

Jeg havde næsten – kun næsten, jeg vidste bedre – lullet mig selv til at tro, at angsten var klaret, og vi befandt os i en af de bedre perioder.

En nat i begyndelsen af december vågnede jeg med stikkende og fuld blære. Zenia lå ikke ved siden af mig. Jeg kunne høre hende i køkkenet. Nøgne fødder trippende mod klinkegulvet.

Jeg kaldte på hende. “Er du OK, skat?” men fik ikke noget svar. “Skat? Zenia?”

Jeg gik ud i køkkenet.

Hun stod ved vasken, halvt oplyst af gadebelysningen. Ludende, foroverbøjet. Knoglefremspringene på hendes rygsøjle bulede som noget på et krybdyrs ryg. Hun var nøgen på nær sorte bomuldstrusser. Selv i halvmørket kunne jeg se, hvor tynd hun var

blevet. Fremstående ribben. Hængende, spidse bryster. Hendes uglede hår havde løsnet sig fra knolden og faldt ned over skuldrene. Lokkerne lignede mørke flænger i huden på hendes overarme.

Hun havde en kniv i hånden – den takkede brødkniv med plastikhåndtaget der var smeltet på den ene side, fordi jeg havde glemt den på en kogeplade. Hun stod og stirrede ned på knivsbladet.

“Skat, hvad laver du?”

Zenia mumlede et eller andet ned mod kniven. Jeg gik hen til hende.

Hun vedblev at mumle, mens hun stirrede ned på kniven. Hendes øjne var vidtåbne, men blanke.

“Blasfe,” lød det, som om hun mumlede.

“Hvad siger du, skat?” Jeg lagde hånden på hendes overarm. Hendes biceps spændte, og huden rejste sig, nopret af gåsehud.

Zenia stirrede stadig ned på kniven. Hendes greb om den var kejtet. Hun holdt om skæftet, så fingrespidserne lå på oversiden i stedet for undersiden. Stillingen vred hendes underarm ud i en akavet position.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvad hun havde sagt til mig om en kniv i ryggen den nat. Hun gik tydeligvis i søvne, var i en eller anden form for trance. Måske genoplevede hun følelsen af fortvivlelse, som da hun havde bedt mig dolke hende.

“Kom, skat, vi skal i seng.” Jeg lagde hånden på hendes lænd. Det gibbede i hende, og hun slap kniven. Den klirrede mod bordpladen og røg skramlende ned i vasken. Samtidig sagde hun noget:

“Blasfemare absens fides, skat,” lød det som. Jeg forstod ikke ordene, men jeg er helt sikker på, at det var de ord, hun sagde. Helt sikker. Så drejede Zenia hovedet og så på mig. Hendes øjenlåg flimrede. “Jeg er så træt.”

Jeg fulgte hende ind i soveværelset.

Hun blev liggende, og det lød, som om hun sov. Det gjorde jeg ikke.

Jeg var så bange. Selv om følelsen først og fremmest var

psykisk, var den også kropslig. Den klæbede til min hud og gav mig kvalme.

Det her var ikke normalt, det var ikke blot en depression, det kunne det ikke være. Jeg var aldrig stødt på noget, som lignende dette i bøgerne og brochurerne.

Tanker om medicinske bivirkninger, hjerneblødninger og vanvid kværnede rundt, og jeg kunne ikke stoppe dem. Trangen efter at vide mere fyldte mig fuldstændig, så jeg stod op og søgte på nettet efter søvngænger, mareridt og natlige hallucinationer:

Adskillige søgeresultater omhandlende somnambulisme dukkede op. Jeg skimmede artiklerne og fandt håb i den mulighed, at Zenia kunne lide af Søvnrædsel. Men jeg er glad for, at jeg ikke stoppede med min research der. For snart opsporede jeg noget helt andet, som også kunne forklare Zenias opførsel.

Besættelse.

På en side, der hed Udfrielse.dk, faldt jeg over en liste med ti symptomer på besættelse. Jeg kan ikke genkalde dem alle nu, men *depression* husker jeg.

Jeg husker også tydeligt sidens postulatet: at angst er et af de første tegn på besættelse. Den proces, i hvilken angst påvirker et menneskes sjæl, er ofte så indistinkt, at den ikke genkendes for, hvad den er, indtil det er for sent. Angsten var herold for en større, mørkere kraft.

De mest almindelige træk hos en besat var evnen til talesprog, som hidtil havde været ukendte for personen. I senere faser kunne den besatte endda være i besiddelse af telekinetiske kræfter.

Den besatte, modtageren af den onde ånd, *karret*, som offeret blev benævnt, var sædvanligvis ikke klar over, at han eller hun var besat, da der gik tid, før dæmonen fandt vej fra personens indre kerne – selvet – til kontrollen af kroppens mekanismer.

Jeg skimmede flere sider om besættelse. De fleste af dem nævnte, at onde ånders adgang til mennesker skete gennem vores sanser, og at man var mere sårbar over for dæmoner, hvis man var fysisk eller psykisk svækket. En artikel beskrev adgangen med en metafor: En sprække i ens mentale rustning kunne åbne sig, hvis

man var i negative følelsers vold gennem længere tid.

Den svækkede sindstilstand passede på Zenia, og ... havde det været latin, det hun havde sagt?

Blasfemare absens fides. Havde det ikke været det?

Jeg googlede ordene:

Det betød *De troløses farer*. Mennesker, der havde mistet troen, var som tomme kar. De var mere udsatte for at blive besat af større kræfter.

Jeg klikkede væk. Der var nok at frygte, uden at jeg skulle blande dæmoniske kræfter ind i vores situation.

I stedet sad jeg og lyttede.

Huset var helt stille. Ingen lyde fra soveværelset. Kunne jeg lade hende være alene, når hun fandt knive frem i søvne? Jeg besluttede at blive hjemme fra arbejde næste dag og lovede mig selv at gøre det til en vane hver aften at gemme alle knive af vejen, inden jeg gik i seng.

Næste nat rejste Zenia sig fra sengen ved to-tiden. Jeg lod, som om jeg sov.

Zenia slæbte på fødderne. Jeg vidste, at jeg burde sige noget til hende, få hende tilbage i seng. Men jeg kunne ikke, jeg ... skulle lige sunde mig.

De slæbende fodtrin kom nærmere. Jeg holdt øjnene lukket. Et gulvbræt ved siden af min side af sengen knagede.

Hun stod lige ved siden af mig. Jeg kunne føle hendes nærvær i huden. Sanse hendes silhuet på indersiden af mine øjenlåg ... eller måske forestillede jeg mig det bare?

Zenia blev stående.

Ingen mumlen. Intet hørligt åndedrag. Men hun stod der. Fornemmelsen af hendes tilstedeværelse var uomgængelig. Det samme var en sær følelse af at være truet. Hele min krop var spændt i forventning, og på samme tid forsøgte jeg hele tiden at ånde roligt og regelmæssigt.

Og så fornemmede jeg bevægelse ind over mig, og jeg skreg – indeni – udenpå udstødte jeg kun et halvkvalt udbrud, idet noget tørt og dødt strejfede mine læber. Jeg rullede over på Zenias side

af sengen og åbnede øjnene. Fik øje på Zenia, som vendte ryggen til mig og gik gennem soveværelset. Jeg kørte hånden over mine læber. Selv om jeg vidste, at det måtte have været hendes hår, der havde strejft dem, da hun bøjede sig ned over mig, havde det føltes som stive fjer fra et fugleådsel.

Jeg holdt øje med Zenia, mens hun gik over mod døren til gangen. Hun bevægede sig anderledes end normalt, mere stift. Hakkende. Som om hun var uvant med sin egen krops bevægelser. Hendes skulderblade så større og spidsere ud, end jeg huskede.

Jeg ventede, indtil Zenia forsvandt ud i gangen. Så listede jeg efter hende.

Jeg fandt hende i køkkenet. Hun rodede – med langsomme, akavede bevægelser – i skuffen, hvor vi opbevarede knivene. Selv om hun stod foroverbøjet, med håret hængende ned for siderne af ansigtet og ikke kunne se mig, stoppede hun op, da jeg lydløst trådte ind i køkkenet.

Smilede hun? Jeg kunne ikke se det, men et eller andet, i måden hun holdt hovedet på, gav mig det indtryk.

Så rodede Zenia videre i skuffen. Men fandt ikke noget. Jeg havde gemt knivene i ovnen. Hun åbnede opvaskemaskinen og søgte dér. Jeg havde også fjernet knivene derfra. Men så fandt hun den stegegaffel, vi havde brugt til flanksteaken i weekenden.

Zenia holdt stegegaffelen op til sit ansigt og følte med en pegefinger på de to ståltænder. Jeg rørte mig ikke ud af stedet. Mit hjerte bankede løs, slagene jog op i min hals, accelererede min vejrtrækning til overfladiske gisp.

Det gibbede i mig, da Zenia stak stegegafflen i sit ene bryst. Blidt og prøvende. Huden gav sig i et blødt krater og lod sig fylde ud, da hun trak gafflen til sig igen ... og så stak hun til. Tænderne punkterede huden. To streger af blod piblede ned ad brystet. Hun drejede stegegafflen, stadig med de to tænder i sig, uden at fortrække en mine. Selvskade. Hun havde gjort det før. Barberblade på indersiden af lårene. Men det var mange år siden.

I et ryk drejede Zenia omkring og gik hen mod gangen, der førte til kontoret og Lenoras værelse.

“Zenia, hvad skal du?” udbrød jeg og gik hen mod hende.

Hun standsede. Stod. Med bøjet hovedet. Begge arme hængende slapt ned langs siderne.

Hun skulle ikke ind til Lenora. Ikke sådan som hun var nu, ikke med en stegegaffel. Men det ville hun vel for Guds skyld heller ikke?

Tik-tik.

Bloddråber ramte gulvet i samme rytme som et hjerteslag.

Jeg trådte ind foran hende. Forsøgte at få øjenkontakt. Men Zenia så ned i gulvet.

“Hvad vil du, skat?”

Intet svar. Hun stod.

“Kom.” Jeg lagde en arm på hende skulder. Hun reagerede ikke. “Kom, skat.” Ganske blidt forsøgte jeg at dreje hende. Hun rokkede sig ikke.

“Skrid,” sagde hun.

“Hvad?” Jeg slækkede grebet om hendes skulder. “Zenia, skat?”

Hun rystede på hovedet. Jeg tog min hånd til mig.

Så løftede hun hovedet. Jeg så hende ind i øjnene. De var åbne og blanke, som om hun var i trance. Resten af ansigtet slapt. Det kriblede i min isse og ned ad nakken.

Tik-tik.

Bloddråber mod gulvet.

Jeg rakte efter stegegafflen i hendes hånd. Hun slap den og gik, uden at ænse mig, tilbage gennem køkkenet mod vores soveværelse. Igen slog det mig, hvor ... hakkende hun bevægede sig. Og hun var bøjet langt forover i sin stavrende gang. Hendes ryg så knoklet ud, som om rygsøjlen var ved at vokse ud af hende.

“Godnat, skat,” sagde hun så. Med helt almindelig stemme.

Selv om jeg ikke kunne se hendes ansigt, kunne jeg høre, hun smilede. Det måtte være den måde, læberne formede sig rundt om ordene. Så forsvandt hun ud i gangens mørke, og jeg hørte hendes skridt fortone sig.

Jeg stod.

Hvor længe anede jeg ikke. Det kunne have været 20 minutter,

eller fem sekunder.

Men da jeg fik mig selv i gang igen, listede jeg mod soveværelset. Jeg skar ansigt, hver gang et gulvbræt knirkede. Da jeg fik udsyn til fodenden på vores seng, så det ud til, at Zenia lå under sin dyne.

De næste to skridt førte mig til dørtærsklen. Zenias hår bredte sig ud mellem dyne og pude. Hun lå med ryggen til mig. Jeg rakte ind, fik fat i dørgrebet og trak forsigtigt døren mod mig. Så snart jeg kunne nå, lirkede jeg nøglen ud fra indersiden af døren. Den drillede. Klikkede metallisk. Men kom så endelig ud. Zenia bevægede sig ikke. Jeg lukkede døren i og låste.

Jeg forventede hendes buldrende næver mod den anden side, krympede mig i forventning.

Der skete ikke noget.

Jeg satte mig ud til køkkenbordet med min bærbare.

Jeg ønskede, at jeg var sindssyg. Det ville være bedre end dette. Jeg sad bare. Trykkede min håndflade mod den lukkede bærbare. Mærkede, hvordan min fugtige hud klæbede til plastikken. Stirrede på mit håndaftryk, som langsomt opløste sig, da jeg løftede hånden.

Nogle ting vidste man først, når man levede i dem. Man troede, man havde set det mest forfærdelige, og ens eneste tanke var, at der ikke kunne findes noget værre. Selv hvis der gjorde, ville ens sind briste ved synet af det. Men der var altid noget værre, og ens sind bristede aldrig. Og på en eller anden måde fortsatte man.

På samme måde som terminale kræftpatienter fortsatte. Fordi der ikke var andre muligheder.

Jeg begyndte at søge information.

Selv med den nagende stemme som insisterede på Internettets notoriske upålidelighed, var dokumentationen for dæmonbesættelse foruroligende overbevisende. Måske var Internettets svaghed, dens demokratisering af informationsudbydere, også dens styrke? Kunne så mange mennesker tage fejl? Men var det ikke samme argument for religiøsitet?

Enhver sikkerhed, jeg havde haft om virkelighedens beskaffenhed, var smuldret væk i løbet af de sidste dage, og jeg vidste, at

det normale var et tyndt slør trukket ud over noget andet, som var stort og bizart og mørkt.

Vi havde kasseret alt det, som ikke kunne sættes på formel eller laves om til tal og stoppes i en computer. Men generation efter generation af vores forfædre havde vidst disse ting, mange gange fordi de selv havde oplevet dem. Hvorfor skulle vi være klogere?

Jeg besøgte talrige sider omhandlende dæmoner og besættelser. Jeg så dårligt belyste og rystende optagelser af eksorcismer. Jeg læste case stories fyldt med stavefejl og skimmede beretninger, som tydeligvis var skrøner. Men flere gange faldt jeg over veldokumenterede, videnskabelige artikler af tilsyneladende pålidelige forskere, som argumenterede for eksistensen af onde ånder.

Jeg husker langt fra alle informationer fra den nat, der var for mange, og jeg var for oprørt. Men også nu ved jeg, at dæmoner eksisterer.

Hver eneste kultur i verden har eksorcismeritualer. Hver eneste.

En dansk præst ved folkekirken, Underberg, blev citeret på hjemmesiden *Skeptica*. Han udtalte noget i retning af, at folkekirken burde forholde sig det onde som en åndsmagt, der kunne tage bolig i mennesker eller deres hjem. Andre steder læste jeg, at Underberg og flere andre præster (over 40!) udførte eksorcismeritualer og endda udgav små hæfter og flasker med vievand, så folk selv kunne udføre ritualet derhjemme.

De fleste seriøse forskere i dæmonologi beskæftigede sig ikke med den folkloristiske forestilling om dæmoner som skabninger med horn, klove og piggede haler, men mere som en art kombination af tanke og udefrakommende entitet.

Noget hidkaldt af vores tanker, tanker og følelser fra de inderste afkroge i vores sjæl.

Jeg husker passagen næsten ordret, men ikke kilden:

It's some sort of discarnate entity. Not a ghost. Not the remnant of a human personality. Something bigger, nastier, more primal. Clever. It plucks things from inside you. It understands who we are, how we can be got at. It does violence. Feeds off pain.

When it is in people, they move in a lizardly way, maybe it nestles in that reptile part of the brain, pulls nerve strings from there. Or maybe it knows we don't like creepy-crawlies and puts on a horror show.

Jeg tilegnede mig en stor viden den nat. Hele tiden lyttende mod soveværelset og Lenoras værelse, hvor døren stod på klem. Lenoras åndedrag og den hviskende lyd af hud mod sengetøj, når hun vendte sig, var det, som holdt mig oppe gennem natten.

Zenia havde været på vej ind til Lenora med kniven, havde hun ikke?

Does violence. Feeds off pain.

I et ryk rejste jeg mig halvt, da jeg hørte en lyd. Det tog mig et sekund at identificere den. En bil med kraftig motor.

Snart passede flere biler vores bygning, og en følelse af uvirkelighed ramte mig. Hersad jeg og studerede dæmonuddrivelse, mens folk omkring mig fortsatte deres dagligdags rutiner og kørte på arbejde, hen til kaffekrus og hæve-sænkeskriveborde.

Jeg skrev navnene ned på præsterne, som udførte eksorcismer. Søgte efter deres numre og skrev dem ned. Ringede til Underberg med det samme. Jeg røg direkte på voicemail.

Jeg kunne ikke fortælle Zenia, at hun var besat. Hvordan ville hun reagere? Jeg kunne heller ikke fortælle andre om det, de ville tro, jeg var psykotisk. Så ville de tage Lenora, Zenia kunne ikke tage vare på hende selv. Tvangs fjernelse.

Var det os? Det lød så forkert.

Jeg rejste mig og travede rundt i køkkenet. Ringede ingen til Underberg. Stadig kun voicemail. Jeg lagde en besked om, at han skulle ringe tilbage.

Hvis nu Zenia blev indlagt ... de kunne ikke hjælpe hende, men så ville hun ikke være herhjemme.

--

Nu er jeg tilbage, hvor jeg begyndte, med Zenia bundet i sengen. Eller næsten.

Jeg havde vækket Lenora og gjorde hende klar noget tidligere end sædvanligt. Først da vi var på vej ud i bilen, låste jeg op ind

til soveværelset. Jeg åbnede døren på klem, og Lenora og jeg råbte farvel. Zenia svarede søvndrukkent tilbage. I det mindste troede jeg, at det var hende. Det lød sådan.

Jeg tilbragte dagen på biblioteket. Hver halve time ringede jeg til Underberg. Uden at få fat i ham. Jeg begyndte at kontakte resten af præsterne, som udførte eksorcismer.

Tre af dem forsøgte at belære mig om psykisk sygdom: hvordan der kunne optræde symptomer, der kunne tolkes som besættelse. To andre havde den mudrede holdning, jeg også var stødt på i min research, at man ikke burde tale om dæmonbesættelse, men blot besættelse, da et menneske blev besat af tanker og følelse. Det 'dæmoniske' skyldtes århundreders forestillinger om djævl og onde ånder, der ikke kunne undgå at blusse op som arketypiske forestillinger og endda energifænomener, når angst og desperation blev aktiveret.

Men jeg fik fat i en enkelt, Elisabeth Casano, fra Ribe, som lod mig fuldføre hele min historie og tilsyneladende troede på mig. Hun ville komme hurtigst muligt, men skulle dog først have sin indblanding godkendt af sin provst. Forhåbentligt ville hun ringe i morgen. Jeg forsøgte at få hende til at komme før, men hun stod fast.

Resten af 'eksorcisterne' på min seddel var ikke til at få fat i.

Mit næste træk var at ringe til de psykiatriske hospital for at få Zenia indlagt, bare indtil Casano kunne komme. Jeg overvejede også at tage Lenora med til Sverige, hvor min mor bor. Jeg kunne ikke kontakte Zenias familie, de ville ikke vide af hende, og hun ikke af dem. De mente ikke, der var noget, der hed psykisk sygdom, kun svag karakter.

Hospitalet krævede, at Zenia skulle tale med sin kontaktperson, før de kunne gøre noget. Desuden begyndte den kvindelige stemme at blive nysgerrig vedrørende min tilstand. Jeg blev spurgt, hvordan jeg havde det med at være pårørende, om jeg nogle gange følte mig udmattet og trist. Jeg lagde på.

Jeg var i tvivl om, jeg kunne gøre det, jeg havde planlagt, og det var ved at være tid til at hente Lenora og køre hjem til Zenia.

Hvis jeg ikke kom hjem, hvad ville hun så gøre?

Jeg kunne ikke svinge hende på den her måde, hun var stadig Zenia. Lenoras mor. Min elskede.

Zenia sad og så fjernsyn, da jeg og Lenora kom ind. Hun sagde hej, men virkede optaget af et program med to britiske kvinder, som lavede en makeover på en anden, mindre attraktiv kvinde.

Lenora skyndte sig ind til sin mor i sofaen. Jeg blev stående i døråbningen mellem køkken og stue. Zenia skiftede til Ramasjang og Smølferne og lagde armen omkring Lenora. Så drejede hun hovedet og stirrede på mig.

Bare stirrede. Slap i ansigtet. Ublinkende.

Jeg kunne ikke se, om det var hende eller en anden. Det føltes som en anden.

“Hvad?” spurgte hun.

“Hvad?”

Zenia vikled sin pegefing ind i Lenoras mørke hår uden at tage blikket fra mig. Hårlokken snoede sig som en løkke omkring fingeren. Jeg kunne ikke holde ud at se det.

“Jeg laver mad,” sagde jeg og gik ind i køkkenet.

Talte til fem, før jeg drejede hovedet og kiggede ind i stuen. Nu fulgte både Zenia og Lenora med i Smølferne.

Jeg gik i gang med at lave mad. Chili con carne af færdigblandet pulver. Det ville maskere en eventuel bismag fra Alozaprampillerne, jeg havde taget fra Zenias medicinhylde. Zenia havde fortalt, at hendes kontaktperson havde sagt, at hun kunne tage Alozapram som pn, hvis hun fandt det nødvendigt. Hun havde kun gjort det et par gange, fordi medikamentet var sløvende og yderst vanedannende.

Jeg skævede hele tiden ind til de to i sofaen, mens jeg lavede mad. Jeg anrettede ved komfuret, pulveriserede pillerne og blandede dem i Zenias portion.

Zenia vedblev at pille ved Lenoras hår (noget hun aldrig tidligere havde gjort så intenst), men ellers så de bare fjernsyn.

Jeg kunne ikke se Zenia i øjnene, mens vi spiste. Jeg kunne næsten ikke synke maden. Zenia holdt helt forkert på gafflen,

som om hun var et lille barn, der lige havde lært at håndtere en plastikske. Lenora grinede ad det og blev helt uterlig, nok også på grund af min tavshed. Zenias underansigt var plettet med den orangerøde chili con carne.

Men Alozaprammen virkede. Zenia faldt i søvn i sofaen, kort tid efter hun og Lenora havde rejst sig fra bordet.

Jeg puttede Lenora og bar så Zenia – hun var lettere, end jeg huskede – ind i vores seng, hvor jeg fikserede hende. Derefter hentede jeg en bibel og de printede ark fra biblioteket.

På nettet havde jeg fundet *Biskoppelig vejledning og ritual for dæmonbesatte*. Teksten var udarbejdet af en Dr. Peder Palladius i 1547 og bar originaltitlen *En vnderuisningh huorledis der kand handlis met dem som erre besette*. Heldigvis havde en teolog, Finn B. Andersen, gengivet teksten efter gældende retskrivning i 2005.

Jeg knælede ved Zenias side af sengen og slog op i biblen.

Vejledningen anbefalede, at man – efter at have sikret sig, at personen vitterlig var besat – skulle: *læse disse efterskrevne evangelietekster, hver i sit sted opkaste, hos den syge og i gode folks nærværelse*.

Jeg begyndte med den første af teksterne, Matt 4, 1-11:

“Og så blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen for at fristes af Djævlén.” Jeg læste hele passagen og kiggede på Zenia.

Hun lå stadig bedøvet, udstrakt som da Vincis tegning af mennesket. Hun havde en klase af blå mærker på den overarm, som lå nærmest mig. På anklen den tatovering af en forglemmigej, jeg havde kærtegnet så ofte.

Jeg slog op på Matt 12, 22-37 og læste. Min stemme lød dæmpet og spag i soveværelset, som om jeg talte gennem et klæde: “Men hvis det er ved Guds ånd, jeg driver dæmonerne ud, så er Guds rige jo kommet til jer. Eller hvordan kan nogen trænge ind i den stærkes hus og røve hans ejendele uden først at have bundet den stærke? Først da kan han plyndre hans hus. Den, der ikke er med mig, er imod mig, og den der ikke sam...”

“Jeg slår hende ihjel, skat.”

Jeg kiggede op.

Zenia havde stadig lukkede øjne og lå fuldstændig ubevægelig.

Men hun havde hvisket. Jeg havde hørt ordene så tydeligt.

Jeg bladrede febrilsk i Biblen. Siderne – tynde og gennemsigtige som membran – knitrede.

“Herre, forbarm dig over min søn, for han er månesyg og lider slemt. Han styrter snart i ild og snart i vand. Og jeg har bragt ham til dine disciple, men de kunne ikke helbrede ham.” Jesus udbrød ‘Du vantro og forvildede slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham.’ Og Jesus truede ad dømmen, og den fór ud af ham, og i samme øjeblik blev drengen rask.”

Jeg så igen op. Zenia lå som før. Jeg bladrede.

“Du kan ikke vogte over hende altid, skat,” sagde Zenia. “Du kan ikke tage hende fra mig. Jeg finder jer. Hun er min at ofre.”

“Stop, skat, vil du ikke nok stoppe?” Jeg kunne ikke finde Markus 5 med den besatte i gerasenernes land, som var det næste, jeg skulle læse. Jeg var sikker på, Zenia kiggede på mig. Jeg kunne mærke blikket brænde i min isse. Hvorfor virkede det ikke, det virkede ikke, slet ikke.

Man kunne også få den besatte til at sige trosbekendelsen.

Jeg tvang mig selv til at hæve blikket.

Zenia stirrede op i loftet.

Jeg rejste mig og så hende i øjnene. Det var ikke Zenia. Jo, men ikke kun hende, hun var derinde, men det var ikke hende, som så på mig. Det *var* ikke hende.

“Sig Trosbekendelsen med mig, skat, jeg ved, du er der.” Jeg fandt teksten blandt mine papirer: “Vi forsøger Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen. Vi tror på Gud Fader, den Almægtige, himlens og jordens skaber. Vi tror på Jesus Kri...”

“Hun er også syg, min skat. Det ved du godt. Hun har arvet sygdommen,” lød Zenias stemme.

Jeg så på hende.

Zenia lå stadig ubevægelig og stirrede op i loftet. Munden halvåben. Hendes uvaskede hår var gået halvt løs fra knolden og bredte sig i mørke lokker ud over puden som Medusas slangehår. Jeg stod som forstenet. Jeg havde studeret Lenora nøje, hun var

for det meste glad og energisk, uden symptomer på sygdommen.

“Stop nu, Zenia. Vil du ikke nok stoppe, skat?” Jeg lagde en hånd på hendes skulder og læste videre: “Vi tror på Jesus Kristus, hans enbårne søn, vor he...”

“Snart har du to patienter, du skal passe i døgndrift, to levende døde du skal forsøge at vække. Hvad er det for et liv?”

“Stop nu. Stop!” Jeg holdt Zenia for munden. Bladrede med min frie hånd, fandt den sidste side. De stærkeste besværgelser stod her. Zenias ånde ramte min hånd og kondenserede til væske. Den føltes slimet og uren. Jeg væmmedes og ville tørre hånden i dynebetrækket, men beholdt den for hendes mund. Jeg huskede, jeg havde læst i min research, at Ånd, *spiritus* på latin, betød ånde og blandt andet kunne referere til sjæl, genfærd og dæmon.

“Far ud du onde ånd og vig fra denne Jesu Kristi tjener,” læste jeg fra vejledningen og tav.

Zenias læber bevægede sig mod min håndflade som våde snegle.

“Tænk på alle de pinsler, du kan spare dig. Alle de pinsler, du kan spare dig selv for. Alle de år uden bekymringer og ængstelse.”

“Stop, Zenia!”

“Og når dine to kvinder en dag endelig hænger fra et træ som bizarre frugter, eller bløder i badekarret, har de slidt dig helt åben. Du vil ikke være andet end et afpillet skrog, tomt og mørkt. Men du har stadig tid.”

Hendes stemme trængte så tydeligt, alt for tydeligt, ud mellem mine fingre, selv om jeg pressede hånden mod hendes mund.

“Far ud du onde ånd og vig fra denne Jesu Kristi tjener!” råbte jeg.

“Der er intet liv tilbage til dig, skat.”

“STOP! Hold kæft! Hvad vil du, hvad er du?”

Nu kiggede hun på mig. Hendes øjne løb. Det var ikke tårer, ikke skabt af følelse, men fordi hun ikke blinkede.

“Det ved du godt, skat. Jeg er det, du tror, jeg er. Jeg har alle navne og ingen, og jeg er tanken, der ikke tænkes, men føles.”

“Det giver ingen mening.”

“Der er ingen mening. Men det er nu, du må gøre det. Ellers

æder jeg hende.”

Jeg opdagede, at jeg rystede voldsomt på hovedet.

“Far ud du onde ånd og vig fra denne Jesu Kristi tjener!”

Denne gang vred hun hovedet til siden. Jeg holdt fast. Klemte tommelfinger og pegefinger om hendes næsebor.

Den næste sætning fra vejledningen, kunne jeg ikke se. Jeg søgte efter den, mens jeg pressede biblens forside med korset præget i guld mod hendes pande. Forventede en reaktion. Smerteudbrud, sydende hud? Der kom intet.

Mine øjne fandt sætningen: “Jeg byder dig i vor Herres Jesu Kristi navn, at du viger fra dette Guds barn!”

Hun vred hovedet fra side til side, febrilsk nu. Jeg satte mig overskrævs på hende. Zenia spændte i hele kroppen, som om jeg var en mare, hun ville kaste af.

“JEG BYDER DIG I VOR HERRES JESU KRISTI NAVN, AT DU VIGER FRA DETTE GUDS BARN!”

Zenias kast med kroppen blev mindre voldsomme, det samme gjorde hendes vridende bevægelser med hovedet. Jeg klemte til om hendes næse, mærkede trangen til at bruge alle mine kræfter i mine hænder. Hendes næsetip var hvid af blodmangel. Øjnene rullede tilbage, så de mest viste hvidt. Og jeg tænkte, at hvis ånden ikke ville ud, skulle den blive.

Nej.

Jeg slap Zenias næse og væltede af hende, som om hun var et kadaver inficeret med ebola.

Jeg slog min albue mod gulvet, landede på det ene knæ og sprang op.

Intet på Zenia bevægede sig. Ikke brystkassen, pulsen i håndleddet, øjenlågene, åndedraget, som jeg forsøgte at se kondensere på mit armbåndsur.

Der lød et rungende brag, og jeg råbte forskrækket og indså i samme øjeblik, at lyden skyldtes biblen, som var gledet ud af mine hænder og havde ramt gulvet.

Zenia rørte sig ikke.

Der lød et klik. Jeg nåede at se nøglen i soveværelsesdøren dreje

af sig selv. Det gjorde den. Det gjorde den virkelig.

Døren gled op. Lenora stod i gangen. Hendes ansigt uden følelse, heller ikke da hun så sin mor bundet i sengen. Hun trådte ind over dørtærsklen og gik mod mig. Vaklende. Stift. Hun måtte støtte sig til klædeskabet. Mit indre vred sig over måden, hun gik på. Det var som Zenia, men med en anelse mere kontrol. Hun skjulte sin højre hånd bag ryggen.

Jeg vil ikke mere. Jeg kan ikke gennemleve det igen. Der er grænser.

Det var en kniv, Lenora holdt bag ryggen. Jeg kunne ikke gøre andet.

Jeg ved, I ikke tror mig. Men det kan ske. Det er det vigtigste, jeg kan fortælle her. Det kan ske, det sker. Vogt over jeres følelser og tanker. Lad ikke verdens kognitive psykologer overbevise jer om, at tanker bare er tanker, det er de ikke! De er også sprækker, åbninger. Og vi er alle tomme kar, som kan fyldes.